

РЕШЕНИЕ

№ 353

гр. София, 20.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 07.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **9720** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на И. С. И., ЕГН [ЕГН], чрез адв. К. Ч.-САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], срещу Принудителна административна мярка, наложена на основание чл.171, т.5, б.“Б“ от ЗДвП, по отношение на лек автомобил „Нисан Примера“ с ДК [рег.номер на МПС], собственост на жалбоподателя, който установил на 17.09.2021 г., че личния му лек автомобил е бил репатриран в [населено място], от [улица]при МОЛ П. и извозен до специализиран паркинг.

С жалбата се твърди, че ПАМ е незаконосъобразна и неправилна, поради което се настоява да бъде отменено наложеното принудително задържане, защото за да бъде изпълнена правилно процедурата, посочена в Закона, преди всичко следва да е налице хипотезата на “паркирано в нарушение на правилата за движение”-МПС, било поради наличие на нарушено, изрично обозначение за това или когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението.

В съдебно заседание, жалбоподателят И. С. И. чрез адв. К. Ч., редовно призован, се явява лично и се представлява от адв.Ч. Адв.Ч. моли съдът да постанови решение, с което да отмени издадената ПАМ като незаконосъобразна и неправилна. В конкретния случай автомобилът е бил паркиран на разстояние от 2,5 м. от сградата и съгласно разпоредбата на чл.94, ал.3 ЗДвП, било възможно автомобилът да бъде паркиран за престой в населено място, най-вдясно на платното за движение по посока на движението и успоредно на оста на пътя. Допуска се престой и паркиране на

моторни превозни средства с допустима максимална маса до 2,5 тона. От събраните по делото доказателства било установено, че репатрираният автомобил е под 2,5 тона. На конкретното място липсвали поставени знаци, които да забраняват престоя и паркирането. Административният орган не е посочил въз основа на какво е била издадена ПАМ. Действително нормата на чл.171 т. 5 б. „Б“ ЗДвП посочва, че може да бъде репатрирано конкретното МПС, но следва да бъде съставен акт за допуснатото административно нарушение, но такива доказателства няма, което налага довода, че не са налице материалноправните предпоставки за налагане на ПАМ. Моли да ѝ бъдат присъдени направените по делото разноски, за което представя списък.

Ответникът КАРСИМИР Г. К., служител при отдел ОХРАНИТЕЛНА ПОЛИЦИЯ-СДВР (С ПОЗИВНА 331), редовно призован, се явява лично и заявява ,че относно чл. 94, ал.3 от ЗДвП автомобилът е паркиран перпендикулярно на оста на пътя и съгласно допълнителните разпоредби в § 6 е записано, че тротоарът е предназначен само за пешеходци. Съставянето на акт или фиш не са елементи от производството за прилагане на ПАМ. Автомобилът е репатриран на 14.09.2021 г., а е взет на 17.09.2021 г., при друг колега, но не е освобождавал автомобила. Разпоредил е репатрирането устно, съгласно чл.94, ал.3 от ЗДвП. Другото условие било, че собственикът на пътя трябва да разпореди, ако той е определил начина на паркиране, което се обозначавало с Табела №12, но там нямало такава табела.

Заинтересована страна, ЦЕНТЪР ЗА ГРАДСКА МОБИЛНОСТ ЕАД, чрез адв. М. Г., редовно призована, не изпраща представител. Взето е становище от процесуалния представител на ЦГМ, който счита жалбата за недопустима спрямо дружеството [фирма]. В случая обжалването на разпоредената ПАМ следвало да бъде насочено, срещу контролния орган, който я е разпоредил, а не срещу дружеството [фирма], или негов служител, тъй като двамата служители от екипа на специализирания камион тип „паяк” са осъществили само технически натоварването и извозването на МПС до специализиран паркинг, по реда на цитираната заповед на Кмета на СО. Служителите не са констатирали нарушение на ЗДвП, нито са разпоредили принудително преместване.

Заинтересована страна-СДВР, редовно призована, не изпраща представител и не е взето становище.

СГП, редовно уведомена, не изпраща представител.

От фактическа страна се установява:

Издателят на ЗНПАМ твърди, че на 14.09.2021 г., автомобил „Нисан Примера“, с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя, бил паркиран в [населено място], на [улица]при МОЛ П., перпендикулярно на оста на пътя, а съгласно допълнителните разпоредби в § 6 тротоарът е предназначен само за пешеходци и това наложило ответникът К. Г. К., служител при отдел ОХРАНИТЕЛНА ПОЛИЦИЯ-СДВР (с позивна 331), да разпореди устно на служители от ЦГМ репатрирането на процесното МПС, защото съгласно чл.94, ал.3 от ЗДвП за престой и паркиране в населените места пътните превозни средства се спират възможно най-вдясно на платното за движение по посока на движението и успоредно на оста на пътя и се допуска престой и паркиране на моторни превозни средства с допустима максимална маса до 2,5 тона върху тротоарите само на определените от собствениците на пътя или администрацията места, успоредно на оста на пътя, ако

откъм страната на сградите остава разстояние най-малко 2 метра за преминаване на пешеходци, а собственикът на пътя трябва да разпорежи начина на паркиране, което се обозначава с Табела № 12, но в случая такава табела не е поставена и съставянето на акт или фиш не са елементи от производството за прилагане на ПАМ.

Жалбоподателят и неговия процесуален представител заявяват, че в конкретния случай автомобилът е бил паркиран на разстояние от 2,5 м. от сградата, репатрираният автомобил е под 2,5 тона, на конкретното място липсват поставени знаци, които да забраняват престоя и паркирането, а отделно от това следва да бъде съставен акт или фиш за допуснатото административно нарушение.

По делото е представена административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

По аргумент на чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки "принудително преместване на ППС без знанието на неговия собственик" могат да се наложат и без да има издадена мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по ЗДвП. Обжалването на заповедите, с които се налагат ПАМ по чл. 171 ЗДвП, се извършва по реда на АПК - чл. 172, ал. 4 ЗДвП. След като ПАМ "принудително преместване на паркирано ППС без знанието на неговия собственик" се прилага с фактически действия, съдът намира, че мярката има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК - волеизявление на административен орган, изразено чрез действие, с което непосредствено се засягат права и законни интереси на определени лица, което подлежи на обжалване по реда на АПК. В случая жалбата е подадена на 30.09.2021 г., поради което следва да се приеме, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 вр. чл. 15 АПК - лице, чиито права и законни интереси са накърнени от налагането на ПАМ и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Съгласно чл. 171, т. 5, б. „Б“ от ЗДвП, преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач се налага, когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението; в този случай лицата по чл. 168 уведомяват районното управление на Министерството на вътрешните работи, от територията на което е преместен автомобилът, за новото местоположение на превозното средство; разходите, направени във връзка с преместването на превозното средство, са за сметка на собственика на превозното средство, което може да бъде задържано до заплащане на тези разходи, а таксата за отговорното пазене на преместения автомобил се начислява от момента на уведомяването на районното управление на Министерството на вътрешните работи.

Съгласно чл. 118, ал. 1, б. "б" НОДТСО за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения могат да се прилагат следните принудителни административни мерки: 1. преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощеният от него водач, когато превозното средство е паркирано правилно, но обстоятелствата налагат неговото преместване; за новото местоположение на превозното средство се уведомява районното полицейско управление, а разходите,

направени във връзка с преместването на превозното средство, са за сметка на лицето или организацията, поискала преместването; 2. преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощеният от него водач, когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението, както и в случаите когато е паркирано неправомерно на специално обозначено място, предназначено за паркиране на ППС превозващи хора с увреждания. Длъжностните лица от службите за контрол по тази наредба уведомяват районното полицейско управление, от територията на което е преместен автомобилът, за новото местоположение на превозното средство. Разходите, направени във връзка с преместването на превозното средство са за сметка на собственика на превозното средство, което може да бъде задържано до заплащане на тези разходи, като в този случай на нарушителя се съставя акт за установяване на административно нарушение или се издава фиш, а таксата за отговорното пазене на преместения автомобил се начислява от момента на уведомяването на районното полицейско управление.

Принудителната административна мярка, представлява форма на държавна принуда, която има за цел да предотврати и преустанови административно нарушение, както и да предотврати и преустанови вредните последици от него. С ПАМ не може да се налага санкция, тя не може да бъде ползвана за наказание, а има за цел да обезпечи някаква нужда на органа, който я налага в защита на обществен интерес. Принудителната административна мярка за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща преследваната от закона цел. Целите на закона се постигат чрез спазване на основните принципи, общите и специални правни норми за поведение, поради което е необходимо пълно и всестранно обсъждане на фактите за всеки конкретен случай, тъй като само по този начин може да се установи дали издаденият административен акт преследва законна цел, дали намесата в правата и свободите на засегнатите лица е пропорционална на преследваната цел и дали е спазен справедлив баланс между обществения интерес и интереса на индивида. Дефинитивно ЗППАМ следва да обезпечава изпълнение на конкретно задължение или някаква нужда на органа постановил налагането и. ПАМ се налагат в случаите на констатирани административни нарушения като допълнителна мярка. Тя не може да бъде налагана самостоятелно без да е налице констатирано административно нарушение. Според правната доктрина, административното нарушение се счита за установено едва със съставяне на АУАН. Тоест, ПАМ се предхожда от съставяне на АУАН, последван от издаването на Наказателно постановление.

Чрез съставения АУАН се сезира компетентния АНО с конкретен административно-наказателен спор и се иска да се произнесе по него, като се твърди, че е налице извършено административно нарушение от определен вид.

Абсолютно задължително е и в АУАН и в ПАМ, административното нарушение, което е вменено във вина на нарушителя да бъде описано разбираемо, прецизно и точно в какво се състои неговото нарушение. ПАМ и АУАН трябва да съдържат описани всички признаци (обективни и субективни) на посочената като нарушена разпоредба от съответния нормативен акт. Доказателствената тежест по обезпечаване на ПАМ с доказателства е изцяло на органа който я налага.

Жалбоподателя, като собственик на процесния автомобил е санкциониран за нарушение на забраната по чл. 94, ал. 3 от ЗДвП за престой и паркиране в населените места, където пътните превозни средства се спират възможно най-вдясно на платното за движение по посока на движението и успоредно на оста на пътя и се допуска престой и паркиране на моторни превозни средства с допустима максимална маса до 2,5 тона върху тротоарите само на определените от собствениците на пътя или администрацията места, успоредно на оста на пътя, ако откъм страната на сградите остава разстояние най-малко 2 метра за преминаване на пешеходци, а собственикът на пътя трябва да разпреди начина на паркиране, което се обозначава с Табела № 12.

От събраните по делото доказателства обаче не може да се установи, че процесният автомобил е бил паркиран в [населено място], на [улица] при МОЛ П., перпендикулярно на оста на пътя, е бил с допустима максимална маса над 2,5 тона, откъм страната на сградите е останало разстояние по-малко 2 метра за преминаване на пешеходци, за да е нарушена разпоредбата на тази норма, а отделно от това става ясно, че собственикът на пътя не е разпреди начина на паркиране, което се обозначава с Табела № 12.

По отношение на мярката по чл. 171, т. 5, б."б" ЗДвП, съдебната практика непротиворечиво възприема, че за прилагане на ПАМ по чл.171, т.5, б."б" ЗДвП, законът не изисква писмена форма за валидност на акта /в този смисъл Решение № 5361 от 16.04.2014 г. на ВАС по адм. д. № 16839/2013 г., Решение № 79 от 04.01.2018г. по адм.дело № 13693/2016г. на ВАС и др./.

В тази връзка ПАМ не следва да бъде налагана самостоятелно без да е безспорно доказано административното нарушение. Действително административното нарушение се счита за установено едва със съставяне на АУАН, а ПАМ се предхожда от съставяне на АУАН, на базата на който се издава Наказателно постановление. Със съставения АУАН се сезира компетентния АНО с конкретен административно-наказателен спор и се иска да се произнесе по него, като се твърди, че е налице извършено административно нарушение от определен вид. Абсолютно задължително е в АУАН, административното нарушение, което е вменено във вина на нарушителя да бъде описано разбираемо, прецизно и точно. АУАН трябва да съдържат описани всички признаци на посочената като нарушена разпоредба от съответния нормативен акт. Доказателствената тежест по обезпечаване на ПАМ с доказателства е изцяло на органа който я налага, а в случая твърденията в ПАМ не се подкрепят от останалия събран по делото доказателствен материал.

Предвид това съдът счита, че ПАМ е незаконосъобразна и неправилна, защото не се доказва по безспорен и категоричен начин, че е налице хипотезата на "паркирано в нарушение на правилата за движение"-МПС, поради нарушение на изрично обозначение за това или когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената ПАМ следва да бъде отменена като наложена при неправилно приложение на материалния закон по смисъла на чл. 146, т. 4 АПК.

Предвид изхода на делото и направеното своевременно искане от процесуалния представител на жалбоподателя, за заплащането на направените по делото разноски, съдът следва да осъди СДВР, да заплати на И. С. И., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 310 лева, представляваща направени по делото разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на И. С. И., ЕГН [ЕГН], чрез адв. К. Ч.-САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], Принудителна административна мярка, издадена от К. Г. К., служител при отдел ОХРАНИТЕЛНА ПОЛИЦИЯ- СДВР (с позивна 331), наложена на основание чл.171, т.5, б.Б от ЗДвП, по отношение на лек автомобил Нисан Примера с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя, репатриран в [населено място], от [улица]при МОЛ П. и извозен до специализиран паркинг.

ОСЪЖДА СДВР, да заплати на И. С. И., ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 310 /триста и десет/ лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението не подлежи на обжалване ,съгласно чл. 172 ал.5 от ЗДвП .

СЪДИЯ: